

PAUL PUREA

*ST. JOHANNES-HOSPITAL
ÎNTRE CRUCE ȘI BISTURIU*

Editor: Loredana Tîrzioru
Lector: Gilda Vălcan
Corectură: Rodica Sokola
Tehnoredactare: Alina Guțuleac

Editura BrumaR
300050 Timișoara,
str. A. Popovici 6
tel.: 00744 787 959
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Copyright © 2019 | Paul Pura

Copyright © 2019 | Editura Brumar, pentru prezenta ediție. Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate. Reproducerea integrală sau parțială, pe orice suport, fără acordul scris al editurii, este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PUREA, PAUL

St. Johannes-Hospital. Între cruce și bisturiu / Paul
Pura. - Timișoara : Editura Brumar, 2019
ISBN 978-606-726-089-2

821.135.1

PAUL PUREA

ST. JOHANNES-HOSPITAL
ÎNTRE CRUCE ȘI BISTURIU

roman

*cu un glosar de termeni și expresii străine
în postfața cărții*

B R U M A R
Timișoara, MMXIX

Această carte este o operă de ficțiune. Asemănarea cu personaje, nume, areale sau evenimente reale este întâmplătoare, ori presupune o declarată intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar.

*Pentru pacienții, dascălii, colegii și studenții mei...
Fiecăruia: o frază din carte și un gând frumos de
aducere-aminte.*

Motto

„Medicina mi-a fost soție, iar literatura amantă! Când înnoptam lângă una, zorile mă găseau lângă cealaltă...!”

A.P. Cehov – medic și scriitor

I

„Scalpel!”

Mâna alunecă de-a lungul tegumentelor lăsând o brazdă roșie. Plângând. Carnea se deschide. Scârțâie. Sângele se prelinge. Câteva arteriole tăiate tremură, pulsând aidoma unor gâturi de păsări despicate, zbatându-se. Prin fiecare din ele se scurge durerea. Regretul. Se simte aburul morții. Și aburul vieții. Încă. Răzbate. Se zbate. Stropii sunt roșii. Inconștiența lor de a depăși spațiul închis, plutește. Se vede. Inconștiența lor la ce s-a întâmplat persistă. La ce se întâmplă zădărnici o liniște. Un prag. O apă. Fășâitul nu se simte, se aude. Durerea nu se aude, te face să tresari. Parcă trece din carne în lama de metal. Valurile cărnii, conștiența mâinii... Ploaia mărunță de sânge există. Luntrea se clătină. Astăzi curcubeul n-are de gând să apară.

Ararat e încă în ceață. Noe e lângă mine. Pacientul doarme.

Micul cuțit străpunge mai departe, bolborosește în adânc. Carne și metal! Un sincretism acceptat, legal. În sală. Pe masă. Marea se zbate. Zbuciumul cărnii scârțâie. Scândurile ei... sub lumina albă. Rece. Sângele e roșu. Viermii pot să aștepte.

În burtă nu există fluturi.

Singura legalitate a mâinii mele: cea între cuțit și sânge! Legitimitate. Luptă între valuri și arcă. Durerea există, fășâitul te face să tresari. Din plagă se preling stropi roșii, de pe fruntea mea stropi gri. Norii încep să se împrăștie. Furtuna se oprește. Ciudată interdependență de culori. Griul nu există în curcubeu. Roșul este culoarea durerii. Cred. Universală. Și a vieții. Cred. Particulară.

Culoarea gri este prag. Între viață și moarte. Cenușiu-cenușă! Între mal și speranță. Soarele a căzut sub barcă. Mâinile mele se strecoară printre mațe.

Durerea a scos capul dintre viscere și râde. Carnea se frânge. Albul conține toate culorile din spectrul solar. Aerul țipă. Gândurile sunt ude. Medicii sunt albi. Vreau să spun îmbrăcați în alb.

Pacientul doarme.

Mi se pare că aud foșnet de frunze. Plopii se clatină aproape să iasă din pământ. Pentru o secundă ridic privirea din abdomenul deschis. În fiecare colț al sălii văd pâlcuri de plopi înclinându-se până aproape de podea. Verzi. În sală chirurgii sunt îmbrăcați în verde. Am uitat să spun. Sunt exact ca plopii din grădina mea. Din Munții Carpați.

Speranță? Pablo Neruda a scris cu cerneală verde. Și? A murit cu canceru-n oase la numai 69.

Privesc cu ochi de copil prin fereastra murdară năclăită de stropii mari de ploaie – culoarea cenușie mă sperie. Ochii mei parcă s-ar desprinde din osoasele orbite. Vor să plece în lume. Singuri. Să colinde. Purtați de vânt, de furtună. Ochii mei sunt verzi-căprui. În ochii mei s-a făcut toamnă. Mi-e frig... Ochii mei văd stafii. În sat au intrat comuniștii. Întind mâinile spre soba cu lemne, spre foc. Afară, norii s-au ascuns după tata. Norii sunt și ei cenușii. În casă umezeala s-a întins peste tot. Soarele e dincolo de cer. Și de satul meu. Lumina lămpii e câteodată rece, câteodată fierbinte. Mă lovește direct în vertex, în ceafă. Ajunge pe jugularele și carotidele mele. Râmele bolii au ieșit din pacient la plimbare. Berzele, culegându-le, au sosit și ele...

Afară, tata e lovit, bătut de comuniști. Țipă. Este târât spre mașina cu copertină gri, a securității. Eu privesc prin geam. Țip deodată cu tata. Scăunelul de sub picioarele mele plânge. Și el. Se clatină împreună cu plopii de ploaie.

Când voi fi mare, mă voi face chirurg! Vreau să scot ciurma din comuniști...

Sunt în sală. Ce bine! Lămpile cu lumina lor caldă-rece de deasupra culorii verzi a calotei și a gândurilor mele, sunt torțe. Aprinse. Roșii... Alteori bucăți de gheață. Albe și lucioase – aisberguri înecând corăbii și gesturi cuantice. Scurte, sacadate. Catarge purtând pânze respirând amintirile. Cele din preajmă. Cele în toate...

Mâinile mele sunt din nou în abdomen, printre intestine. Intestinele sunt calde. Falangele, una câte una, încet-încet, se încălzesc; simt căldura din trupul incizat, din trupul de pe masă, copleșindu-mă.

„Die Scherre!” – spun scurt, militărește, cu dreapta întinsă spre sora Brigitte. Metalul îmi lovește palma deschisă, cu un ușor plescăit... Parcă ar vrea să se fixeze pentru totdeauna pe tegumentele mele acoperite de stratul subțire de cauciuc. Mănușa devine roșie. Roșie și transpirată. Exact ca și gândurile de sub calota de hârtie verde. Pregătite să iasă în întâmpinarea sângelui. Picurând din trupul întins pe metalica scândură.

Ploaia este transpirația cerului. Încordarea este transpirația chirurgului. Pacientul de pe masă n-are umbrelă. E ud. Transpirația pacientului e roșie. Caldă. Gândurile lui? Habar n-am ce culoare au gândurile unui pacient care doarme pe o masă de operație cu burta despicată!

„Pensă!... Ligatură!... Foaie fecă!... Pensă!... Ligatură!” – pronunț, cu mâna întinsă. Cuvânt după cuvânt. Gest după gest. Mâna mea ajunge la Brigitte înaintea cuvintelor. Cuvintele au devenit, și ele, sânge. Soarele, în sfârșit, a ajuns pe țarm. Ploaia a stat. Aorta e curcubeu. În sală s-a făcut vară...

„*Herr Oberarzt*, ginecologii vă cheamă în sala VII! Vă roagă să veniți imediat! Au găsit o tumoare de ovar care invadează sigma și rectul!”

Sora Eva-Maria, plinuță la trup, și, doar cu o jumătate de zâmbet pe față – „coordonatoarea” din blocul operator – voia în aceeași clipă să fie și autoritară, și blândă. Mai mult descumpănită. Când am răspuns, involuntar și mormăit: „Să aștepte!”, a părut și mai indecisă. Și mai descumpănită. Chiar dezamăgită. Mă cunoștea bine, era clar că ceva nu era în regulă cu mine – reacția mea trebuia să fie imediat una vehementă. Explozivă. Ca de obicei în asemenea situații. Cu cuvinte urâte. Dure. Pestilențiale. Cu înjurături bilingve, în germană și în română. Deodată. În sala de operații, chirurgii, când sunt deranjați, sunt tăioși precum bisturiul. Toți, fără excepție. Și verbal, bătăranii în trei limbi când se poate: maternă, de adopție și latină. Așa sunt ei... Mai ales eu... La Congresul Plăgii... Pe treptele sângelui scurs din bârlog.

„*Scheisse!*” – a fost, în continuare, singura mea reacție verbală. De data aceasta exprimat complet în germană.

Fără să ridic privirea din abdomenul pacientului, simțeam privirile celor din jur lovindu-se de fața mea, două treimi acoperită de masca protectoare și o treime liberă, cum se lovesc razele de soare de o oglindă sau de un alt corp lucios, întorcându-se înapoi fără vlagă, sucombând instantaneu într-o banală umbră, la picioare. Ori aprinzând cu sânge corăbiile dușmane, cum le aprindea, cândva, Arhimede din Siracuză... apărându-și cetatea de invazii barbare. Se așteptau toți, cu siguranță, la o reacție virulentă, eclectică, din partea mea. Mai de oglindă, vreau să spun, mai de lentilă incendiară! Nu balegă de privire aruncată pe clapele unui pian dezacordat, așteptând, parcă, sonata *Appassionata* a lui Beethoven... Ori *Oda bucuriei* din Simfonia a 9-a... Cum? Asta e tot? Un singur cuvânt, și ăla... „scheisse?” Și ăla pronunțat doar pe jumătate, printre dinți? Atât? Ce, mă găsesc pe ovalul toaletei? Unde e spectacolul de sclipire și furie pe care toți îl așteptau de la mine, așa cum

măinile înghețate așteaptă, iarna, suflarea mângâietoare a aerului scos din beregată? Unde e căldura? Unde e incendiul? Să fi devenit eu dintr-o dată atât de docil, de banal? Fără să mai fiu „spectacol”? Fără să mai fiu pian dezacordat? Am devenit dintr-odată vatră fără foc? Rece, cu greierii amorțiți în ea? Fără de cântec, fără frecare de elite?

Scheisse este, totuși, un cuvânt important, dacă suntem sinceri. Cuvânt de bază în vocabularul german. Și în travaliul digestiv. Întreg ori pe jumătate... Constipat ori diareic... Este întâiul cuvânt din limba germană pe care l-am pronunțat corect. Și nu numai eu. Cred că toți *ausländerii* sosiți în această țară au făcut la fel; *scheisse* – element verbal al existenței comunicative! Vă spun cu sinceritate, este cuvântul cel mai accesibil și ușor de pronunțat, primul între toate cuvintele din vocabularul nemților. Cel mai accesat în dialog, în monolog. Stă tot timpul în gură, pe limbă, pe buze, pregătit de emisie, de zbor, de starea de tristețe ori de război, adrenalinică. Oriunde, oricând. La fiecare autohton ori venetic.

Cu un astfel de cuvânt nu poți da greș niciodată. Fie că ești la masă, în mașină, pe stradă, în sala de operație, oriunde. *Scheisse* e *scheisse*, mereu prezent, mereu acasă. Având pact de aliat. Având puteri supranaturale, de sfânt. Cred că până și Papa îl folosește după slujbele de la Vatican.

Fără ca cineva să sesizeze măcar o secundă din realitatea momentului, am încercat să zâmbesc. Zâmbetul meu, mai șmecher decât mine, a rămas însă lipit pe partea interioară a măștii de pe facies. Neexpulzat. Nevăzut. Ca o umbră în spatele unei oglinzi, așteptând un moment mai prielnic de a se fixa pe retina privitorului. Sau? Să fi ieșit totuși și apoi să fi căzut printre mațe? Direct în burta omului de pe masă, în „văgăună” *Douglas*? Cea, astăzi, cu *Escherichia coli* în ea?

„*Scheisse!*” – am repetat, dar cu vocea mult mai scăzută. Acul a trecut nevrotic prin cele două segmente de intestin. Am făcut nodul și am rostit către sora Eva-Maria:

„Așteaptă! Să aștepte! Foarfecă! Mai am de pus un fir...” Apoi, către asistenții de lângă mine, Langner și Frau Okaraga: „Până mă reîntorc, *lavage*, spălare, atât!”

„*Scheisse!*” – am spus pentru a treia oară, de data aceasta în gând, îndreptându-mă spre „șapte” Ciudat, sala șapte, cifra șapte, nu e numărul întreg al literelor din *Scheisse*?

„Ce, sunt singurul chirurg din cloaca asta de spital? Da, cred că eu sunt singurul căcat! Și dacă nu singurul, oricum, cel mai mare!... Eu!! Eu

sunt *scheisse* ăla mare, care pute, Oberarztul-scheisse!” – am continuat, tot fără cuvinte pronunțate, încercând să zâmbesc gândului de final, cel sigur cu putoare în el. „Ce epitet frumos, recunos!” am mormăit în continuare, pășind în sala ginecologilor. „Ce epitet frumos, da, o sintagmă extraordinară!” – am pronunțat aerisind în românește gestul, încet, odată cu ultimul pas făcut spre masa pe care se găsea femeia cu burta deschisă printr-o poartă inferioară, așteptând privirile mele. „Hiîm...*Oberarzt-scheisse*, da, interesantă combinație de cuvinte!”

„E clar, văd..., economisiți-vă vorbele, totul e clar!” – am spus calm colegilor mei ginecologi după ce am fost informat sumar despre ce-i vorba, și după ce mi-am aruncat ochii, pentru câteva secunde, în abdomenul pacientei. „Va trebui să fac rezecție adâncă de rect. În 15-20 de minute mă reîntorc! Pregătiți instrumentarul și materialul necesar. Chemați o soră instrumentară de la noi, de la „visceral”! Bolnavei i s-a explicat o astfel de rezecție? A iscălit? Inclusiv pentru *anus praeter*?”

„Bineînțeles...!” *Oberarztin* Yılmaz mi-a zâmbit dulce. Ca întotdeauna. Cred că și ea, brava nemțoaică măritată cu un brav turc, și echipa ei, se așteptau de la mine la mai mult. Vreau să spun, la un răspuns chirurgical, mai exact. La un răspuns-scalpel. Tăios. Rece. Astăzi, se pare, pentru toți e o zi banală, liniștită și plictisitoare. Dezamăgire totală. Ce rău! Cât rău dintr-odată! Să lași oamenii în pace! Să-i lași uitați complet de adrenalină în somnolența lor de amiază. Fără măcar să-i zgârii puțin... chiar și cu un singur cuvânt, cu o singură grimasă, cu un singur gest! Fără să dai foc, zic, cu o singură lentilă, velelor ochilor lor marini! Așa, ca să ardă ca niște corăbii antice pe mare, cum făcea Arhimede din Siracuză cu corăbiile dușmane.

Am surâs din nou. De data aceasta, la vedere. Direct în bătaia soarelui din tavan.

„Are metastaze hepatice?” – aș fi vrut să mai întreb. Dar n-am făcut-o. Pentru ce să mai arunc cuvinte aiurea, gratuite? Și așa trebuie să controlez singur, cu mâna mea, întreaga burtă. În plus, n-ar schimba nimic din atitudinea de moment a terapiei. Cred. Așa că...?!

M-am reîntors în sală, la bolnavul de la care fusesem sustras.

Am controlat anastomoza digestivă încă o dată. Hemostaza, la fel. Totul părea să fie în ordine. Eram mulțumit. A fost mai simplu decât m-am așteptat. Un cancer de colon drept, de cec. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu am găsit metastaze. Asta mai trebuia! Dar, să văd ce-i

cu ganglionii limfatici, când vine rezultatul de la microscop. Niciodată nu se știe! Oricum, cred că e bine. Sper ca și pacienta de la Ginecologie să aibă un asemenea noroc, să fie și la ea ceva local, nimic mai mult. O simplă trecere a cancerului de la ovar la colon. O simplă trecere prin gard fără ruperea lui, fără extindere în alte grădini. Fără trecerea găinilor dintr-o ogradă într-alta, ca la țară, la oamenii săraci, la cei cu privata în fundul grădini, sau chiar în câmp deschis, cum e pe la mine, prin necăjita Valahie. Da, îmi doresc să fie la biata femeie, cea de pe masa ginecologilor, un ghem al bolii neîncălcit, să fie iederă agățată simplu pe gard. Pe gardul sigmei-rectului ei, și atât.

Am introdus tubul de dren și am început să închid abdomenul. Calm, cu gesturi de pași de țăran liniștit, ieșit, după o zi istovitoare de lucru, pe ulița satului, în amurg, plecat să-și cumpere țigări de la prăvălia din „centru”; întorcând capul și mâinile, lent și plictisit, dar mândru, în stânga și în dreapta, salutându-și consătenii împietriți pe băncile lor din fața porților – „clupi” asemănătoare unor sicrie cu capacul deschis. Fiecare ins de pe margini privindu-l pe cel din drum cu un singur ochi, și ăla, indiferent și rece. Exact așa cum mă privesc pe mine acum statuile din sală.

„Colecistectomia, operația următoare, o va face Frau doctor Richter! Voi o ajutați! Amândoi! Când ajungeți la ligatura arterei și a cisticului, mă chemați.” – am spus celor doi asistenți de la masă, în timp ce gândurile mele încercau să se dezbrace, să iasă dezinvolt din culoarea verde a halatului și a calotei, ambele confecționate din hârtie creponată. Gânduri asemănătoare unor avioane de luptă reîntoarse dintr-o misiune îndepărtată, îndeplinită.

A sunat telefonul. Oare cum se aud clopoțeii unui șarpe înainte de asalt, înainte de atac...? De mușcătura fatală? Într-un canion american, spre exemplu... Amenințarea lor, a clopoțeilor, e la fel cu zbârnâitul unui telefon într-o sală de operație?

„*Herr Oberarzt*, vă cheamă Schuster! Vrea să vă duceți imediat la el în birou. Imediat!” Elly, *sora-springher* din sală, cu telefonul în mână, mi se adresează plictisită.

„Să aștepte! Și așa n-are ce face!” – răspund în doi peri, dându-mi pentru o clipă capul pe spate, părând astfel ceva mai înalt. Și, bunăoară, mai important.

Mâna a început să-mi tremure ușor. Încă două fire la fascie, drenul redon pus subcutan, și pielea o s-o coase Langner, gândeam. Apoi:

„Ce-o mai fi vrând și ăla? S-a plictisit de tăcere?” Cuvintele mele începuseră să tremure de-a binelea. Ca un pui de pasăre, golaș, în împărăția furtunii.

Sună *funkul*. Alt șarpe ori e același? Probabil e din nou Schuster! De data aceasta (înfricoșător balaur!), profesorul a sosit pe firul roșu de comunicare direct din jungla... ecuatorială. O aud pe Elly: „Profesorul nu mai are răbdare! Țipă! Într-un minut vrea să fiți la el! Dacă nu...”

Încep:

„Dacă nu, ce? Dumnezeii lui de Johannes! De căcat de Johannes! Scheisse!” Arunc port-acul pe masa cu instrumente. Port-acul lovește o pensă, și, cu zgomotul ei împreună – mai mult clinchet decât dezastru – amândouă instrumentele se opresc pe *fussboden*, nu departe de piciorul mesei. Și de picioarele mele.

Oare cum se aud, într-adevăr, clopoștii șarpelui înainte de atac? Mâna mea rămâne în aer. Goală. Întortocheală a unui semn de întrebare.

„Hei, hei, hei... , nici chiar așa, Herr Oberarzt! Aici nu sunteți acasă!”, replica sorei de lângă mine, Brigitte, nu întârzie să erupă. „Vă rog!”

„*Waaas?!**” – am început să răcnesc. „*Ein Wort, nur...!*” Apoi, în românește: „Mama voastră de...! *Was glauben Sie? Ich bin kein Sklav!***” Nesimțirii dracului!”

M-am tras un pas înapoi, mi-am aruncat mânușile pline de sânge în coșul de gunoi rupându-mi apoi, din două-trei mișcări, halatul de hârtie, steril. „Mama voastră! Nu cu mine!” M-am repezit spre ușă, continuând să țip. M-am reîntors brusc. Către, doctorul Langner: „Tegumentele le coaseți dumneavoastră! E clar?”

N-am mai așteptat răspunsul. M-am repezit pe coridor. În fața sălii VII, în pragul ușii, am dat cu privirea de Eva-Maria. S-a dat puțin într-o parte să-mi facă loc să intru. „Să aștepte! Vin imediat, mă duc să urinez! Poate, îmi descarc și mațele!” – am aruncat, mințind, cuvintele din mers. Apoi, iarăși în românește: „Mama voastră de ...!” Pe drum am gândit scurt: „Sunt un netrebnic! Ce vină au bieții oameni că Schuster este așa cum este? Sau că legile sunt urâte și gri, vorba lui Goethe, de cele mai multe ori sunt arbori cu tulpina frântă, cu frunza uscată – vorba mea! Ar trebui să fiu puțin mai calm! Și mai drept! Mai cu frunze verzi în judecată. Da, legile sunt urâte

* Un cuvânt numai...!

** Ce credeți voi? Eu nu sunt sclav!

și gri, Goethe a avut dreptate. Noroc, însă, cu copacul verde al Speranței! Al lui Schiller! Și cu înțelepciunea de pe urmă a bipedului uman... și-a mea! A mea, cel încă fără început... de chelie pe scalp! Dar, tot timpul cu mărul înaintea săgeții.”

Când am intrat, Schuster m-a săgetat cu privirea. „Aici nu ești în România. Când te chem, trebuie să vii imediat! N-ai înțeles încă regula?”

Nu i-am răspuns. „De unde știe ăsta cum e în România?” – m-am întrebat în gând, în timp ce priveam în jos, ca un elev cu tema nefăcută, scos în fața clasei.

„Ce avem de operat pentru mâine?” – a continuat, cu pipa între dinți, abia pronunțând cuvintele.

Mi-am scos carnețelul din buzunarul halatului și i-am dictat. A sunat *funkul*. „Ce număr e?” – m-a întrebat plictisit. „Ambulanța...” – am îngăimat obosit. Profesorul a format: 2521. „*Was ist?* E la mine! Da, vine imediat!” Apoi, scriind mai departe și vorbind în același timp printre rotocoalele albe de fum: „Aș vrea să știi ce se întâmplă dacă lipsesc și numai cinci minute din acest scheis' Krankenhaus? Cinci minute numai fără mine în Johannes,... vreau să știi... *Scheisse!*”

„Așa este, mai mult decât clar...”, am șoptit și eu cu amărăciune, continuând apoi, încă de două ori, cu „scheisse”.

„*Was?*”, l-am auzit pe profesor, tăind precipitat cuvintele cu fumul din pipă. „*Was?*” – a repetat, iritat. N-am mai schițat niciun gest. N-am mai pronunțat niciun cuvânt, nicio literă, nimic. Zâmbetul mi-a rămas lipit de buze – solzi cornoși de dezgust. De lehamite. De gol-ecou. De gol de prăpastie. Cu miros de scârbă în putrefacție. Într-o cădere, din mine, de grohotiș preschimbat în balegă. Și în insecte moarte.

„*Scheisse!...*” – am îngăimat încă o dată, de data aceasta cu toată gura, îndrăzneț și clar, după ce am închis, pe dinafară, ușa. Lăsând drept răzbu-nare toate muștele și bondarii în urma mea. În biroul plin de rotocoale de fum al șefului, probabil, acum în jilțul său, înclinat spre moșia de amiază, deodată cu cea a păianjenului locuind în colțul de miazănoapte al chirurgiei spitalului...

Stăteam în biroul meu, pe canapea, cu picioarele sub mine, încrucișate. Mă uitam intens la raftul cu cărți, agățat pe perete, deasupra biroului. Gândurile mi se răsuceau în cap ca un tirbușon în dopul unei sticle cu vin, așteptând în final dezrobirea adevărului...

Dacă mă voi hotărî cândva să scriu o carte? Despre mine, despre trăirile mele? Despre mânie și ură? Despre mândrie și umilință? Despre eșecuri și triumf? Despre singurătate și echipă? Cum ar trebui să scriu? Ce trebuie să scriu? Adevăruri ori minciuni? Fantezii? Scenarii pentru seriale TV? Dacă o să redau realitatea, adevărul crud, o să fiu crezut? N-o să supăr pe nimeni? Cartea mea o s-o citească cineva?

Tu, să scrii o carte? Îmi vine să râd... Eu, SPIRITUL TĂU, îți zic clar: nu o să scrii nicio carte! N-o să reușești! N-ai venă de scriitor, prietene! Nici mâini! Și nici picioare! Și nici fantezie! Ești doar chirurg! În curând o să fii un chirurg cu varice la picioare. Și, poate, și în alte părți! Ce mai vrei? Nu-ți ajunge scalpelul? Tăiatul? Nu-ți ajunge cât sânge ai sorbit, Draculă? Oprește-te din visări literare și vezi-ți în continuare de treabă! Vreau să spun, rămâi în jugularele tale! Nu mai aspira la sânge suplimentar, beletristic! Lasă cuvintele în pace! Lasă-le altora care știu ce să facă cu ele! Cum să le folosească...

Dar să presupunem... mă rog, dacă asta ți-e nebunia... să presupunem că... da, ai începe să scrii...

Atunci, prietene, străduiește-te să scrii interesant! Virginal! Cu miros de trandafir pubian, în primul rând! Nu chestii de medicină curativă... Spre exemplu, un fel de roman de dragoste cu sinucideri la sfârșit! Ori chiar la început. N-are importanță când, sinucidere să fie! Drama să se întâmple obligatoriu în spital, doar ești medic, în sala de operații e cel mai interesant. Cel mai bine... „O soră, în dragostea ei neîmpărtășită de către un chirurg mai în vârstă, s-a spânzurat în sala de operație, agățată de lampa cu lumină rece, fixată în tavanul dezinfectat, cel de deasupra mesei, în timp ce pregătea o operație de transplant de...” Cam așa ceva.

Să scrii fără mănuși! Romantic, în versuri. Ai auzit de marele poet Baudelaire? Dacă nu, îți spun eu: ei bine, omul ăla, franțuzul ăla, când făcea dragoste, își punea mănuși albe din respect pentru actul sexual. Îți poți imagina scena? Numai așa a putut tipul să revoluționeze arta poetică europeană cu *Les fleurs du mal* ale sale! Tu, care peste tot spui că ești chirurg, ai făcut vreodată dragoste cu mănuși? Vreau să spun, cu mănuși pe mâini? Chiar dacă ar fi vorba de unele de cauciuc, de-ale tale, chirurgicale, omologate, dar nearistocrate?! Oricum, nu ți-a fost niciodată teamă că, din prea multă igienă profesională, ai putea, totuși, muri ca Charles Baudelaire, de sifilis?

Ca viitor autor, doritor de succes, va trebui, înainte de toate, să-ți botoxezi cartea! Cea încă nescrisă! Pune-i coperti de silicon! Cratime hialuronice de L.A.!

Doar știi... Botox e otravă – otrava binecuvântată a frumuseții actuale! Este o exotoxină bacteriană provenind din *Clostridium botulinum*, în realitate, bacterie criminală. Întrerupe transmiterea impulsurilor nervoase către mușchi, relaxându-i...

În curând se va trece la campania de botoxare în masă a populației. Gen, campaniile de vaccinare. Și e firesc! Vreau să spun, lumea întregă tinde spre *all inclusiv!* *Entweder oder!* Lucrurile căutate trebuie umflate. Aidoma produselor din magazine. Promovate chiar și cu otravă.

Cu cât omenirea este mai impotentă, cu atât vrea mai mult să facă karaoke cu organele ei genitale. Să mimeze orgasm și ejaculare, hollywoodiene!

Sau, doctore, îmi vine încă ceva în minte, ai putea să scrii analizând lucrurile din punct de vedere strict științific. Spre exemplu, care e temperatura limbii, privitor la cuvântul gay, pronunțat la five o'clock-ul internațional al patimii neascunse? Dar a cuvântului lesby? Cu cât crește temperatura corpului unui bărbat la întâlnirea privirii lui cu mișcările balansate ale feselor femeii din fața sa, urcând treptele unui magazin? Fese strânse în hamacul fustei, rochiei sau pantalonului, mulate provocator pe mușchiul *gluteus maximus*. Sau, a unei dame care și-a aruncat, „din întâmplare”, ochiul pe scara rulantă paralelă, direct pe excrescența de sub curmătura pantalonului bărbatului care coboară! Știe cineva câte orgasme ori poluții sunt declanșate zilnic pe stradă? Sub vălul camuflat al lumii? Câte răbufniri hormonale ascunse purced la contactul privirii masculine cu un toc de pantof feminin, de 12-14 cm? Câte violuri se produc prin intromisia și ejacularea ochiului dintre privitor și victimă?

În literatură, eunucii pier înainte de căderea nopții! E interesant să știi...

O carte modernă, cu teme majore, ar trebui să fie, în primul rând, una de scormoneli sexuale. Hormonale. Un fel de „Decameron”...

Și, dacă am ajuns aici, nu pot să nu trag clopotele. Cele de trezire spre apreciere. Ale vârstei de autor, care ție ar trebui să-ți dea dreptul la cognitivitatea filozofilor depline și incoercibile. Exhaustive. Ținând de Kama Sutra! De legile și teoriile ei! Bineînțeles, pentru Sutra ești încă deplin, pentru Kama, mai puțin! Pentru ultima, se pare, vremea performanțelor tale a trecut. Fiecare amurg estompând, tot mai hotărât și tern, mrejele unei

posibile iluminări viitoare. Ale unei plăceri similare cu cele de odinioară. Umorele au scăzut, tonusul mușchilor la fel. Tahicardiile dictate cândva primordial sensorial, sunt tot mai rare. În curând vor deveni de uzură. De ateroscleroză. Singurul lucru ce este exacerbât într-un asemenea stadiu de „acalmie” al trupului, este imaginația. Tot mai delirică. Obsesivă. Și regretul. Dar nu-i nimic, acum poți scrie. Nimic nu se pierde, totul se transferă! *Quod scripsi, scripsi!* Delirul poetului, eclipsa scalpelului! Delir oniric glandular al cuvintelor! Oximoron și uscat...

La drept vorbind, și stelele pier, gestând, cu trupurile lor, moartea, găurile negre. Hăuri care, în final, pot înghiți galaxii. La urma urmei, cel mai important lucru din ciclul existenței omului pe pământ e să reușească să arunce o parte din el în Univers, sub formă de amintire. Un fel de antimaterie povestitoare...

Îți mai spun un secret: dacă vrei să depășești limitele cuvântului, scrie antropologic, vizionar. Despre cum aștepți, în viitorul apropiat, să-ți vezi contemporanii umblând dezbrăcați, mâncând *pommes mit ketchup* în pielea liberă a democrației și toleranței fără de margini; să-i vezi făcând sex în hoardă, în grup, la intersecții de străzi, având punct de sprijin stâlpii de semafor!

Apropo, știi că șerpii se împerechează în ghem, se adună mai mulți pe o creangă de copac sau pe o lespede, făcând sex în grup?

Întrebare: cine a fost mai înainte, medicul sau scriitorul? Părerea mea: șarpele din pom!

Și încă ceva: să minți, prietene! Să scrii minșind! Mai ales, să minți scriind! Dacă vrei să fii crezut, să ai succes, fi bogat în pradă! În prada predicii. Cu cât mai mulți canini cu sânge pe ei, cu atât mai de succes va fi povestea ta. Altfel rămâi cu literele în gât. Care, cu siguranță, o să-ți producă un fel de edem glotic prin șoc anafilactic, cum bine știi! De înțepături de viespi ori albine ale fiascului din librării. Așteptând perfuzia cu hidrocortizon și antihistaminice ale presupusului succes literar următor. Și acela, cel mai probabil, ajungând repede făt mort intrauterin!

Îți amintești când ai incizat abdomenul unei femei, tânără și ultra frumoasă, așteptând să găsești în burta ei fluturi fermecător colorați, și ai găsit roiuri de viespi? Dar cealaltă, în care te-ai așteptat să găsești puroi, și ai găsit fluturi?

Nu uita nici de fetișism! În scris, ca și în sex, este un fel de *apis mellifera** îndulcind imaginea. Și imaginația. Și fluturii din burtă – când ei există. Umflându-le zborul, dimensiunea, culoarea...

Nemaisuportând, enervat, i-am dat imediat replica:

Dar cum? Să renunț la adevăr, la realitatea amară a durerii, la culoarea sângelui, la colții și veninul tumorilor, de dragul de a fi simpatic și de succes? Taur, în corida vânzărilor din librării? Ori cele online? Să fiu toreador în arena coridelor porno? În timp ce oamenii mor de infarct de miocard și de cancer? De moneră și de fungi? Să scormonesc prin imaginația cetățenilor după scoici cu miros de pește? Să omor imaginativ oamenii în crime pasionale? Ca să fiu pe plac... cui? Ca să fiu pe plac râmelor cu ochi prevestind ploii artificiale? Să preamăresc obsesii și fantezii? Să împrôsc cu hormoni și cu spermă sufletele cititorilor? Ca să ce? Ca să fie o carte frumoasă? Ca să fie o carte citită de cât mai mulți docti karaoke? În avion, în tren sau pe plajă? Să declar că ceea ce am întâlnit și am trăit eu în spital, în cariera mea, în România și în Germania, este de dimensiunea arealului paradisiac? A Edenului transferat din Câmpia Begăi în Valea Rinului? Sau, și mai absurd, a dimensiunii nimicului tendențios în golul grandios? Că existența mea la St. Johannes-Hospital a fost una de Capelă Sixtină? Ori de călugăr hughenot prinzând pește în lacul culorilor lui Michelangelo? Cele nefolosite, nedescoperite?

Ei bine, dacă tu ori altcineva vă așteptați, în paginile cărții mele, să intrați într-o turbulență de Rai, de Vatican ori de bordel de Amsterdam, de ghid sexual scris în sanscrită, ori de carte de rugăciuni binecuvântată de o mandibulă de cardinal înfiptă în pieptul lui de ebonită, vă înșelați! Hemoragia nu-i slujbă de episcop, scalpелul nu-i lemn de răstignit! Chirurgia nu e sex șerpesc, în comun, la drumul mare ori pe creanga de copac. Și nici masturbare în vitrină, la colț de stradă. Într-un oraș din nord. Fie el și ăla de care am amintit, din vestul Olandei! Și nici Kama Sutră într-un ochi de vultur la margini de păduri indiene!

Spitalul nu-i Rai, nici Iad! E câte puțin din fiecare! E punctul cardinal al reîntoarcerii în speranță! Una palpabilă...

Am fost întrerupt. Am auzit din nou vocea enervantă...

* Albină din familia Apidae.

Și totuși, sexul domină omenirea! Apostolii lui au intrat demult în carnea bipezilor! Cercetătorii spun: tot al patrulea gând al omului actual poartă în el încărcătura sexuală!

M-am făcut că nu aud. Am continuat ferm, în gânduri de salcie:

În România, într-o seară, au sosit la mine în gardă patru cazuri deodată: o adolescență violată având mai multe plăgi de cuțit la brațul drept și torace, un tânăr recrut cu degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă amputate (automutilare cu toporul; tânărul voia să se sustragă efectuării stagiului militar obligatoriu în vremea lui Ceaușescu), un băiețel de trei ani cu arsuri de gradul doi și trei, extinse pe aproape tot corpul (răsturnase pe el, de pe sobă, o cratiță cu apă fiartă) și, încă, un muncitor cu o țeapă de metal de mărimea unei cravașe intrată pe jumătate în burtă, provocând hemoragie și perforație de mațe (accident de muncă). Patru dureri în aceeași... grabă! În aceeași neînțelegere a orei...

Oprește-te! Știu ce vrei să spui! Știu! Te cunosc foarte bine! Îți cunosc din fir în păr trecutul! Intervențiile, operațiile. Pe cei patru i-ai făcut bine! Știu... am fost de față... Lasă-mă cu poveștile tale! Taci măcar pentru câteva minute! Viața e frumoasă dacă știi s-o ascunzi! Uite, pentru următorul sfert de oră, îți dau dezlegare la lucruri firești, e drept, mărunte, dar categoric frumoase! Ai dreptul și puțința să schimbi, de vrei, macazul gândurilor și priorităților tale de moment. Inclusiv să-ți schimbi dimensiunea din pantaloni. Așadar, fă-te că uiți de perfuzia la bolnavul cu perforație de stomac din salonul 41. Și de pansamentul copilului cu supurație de plagă abdominală pe care l-ai operat acum patru zile! Amână puțin treburile tale de chirurg! Cele de tămăduire, de boli și deontologie. De principii profesionale. Și... treci pe palierul erotic. Cât încă ești tânăr! Cât mai poți! Pășește pentru zece minute pe scara de progesteron! Sun-o pe... sora ta preferată! Pe cea de la..., e de gardă doar! Pe..., te rog, nu-i șopti numele! Știi prea bine că pereții din spitale au urechi! Cheam-o... Spune-i să-ți aducă ultimele probe de laborator ale pacientei pe care trebuie s-o operezi în ora următoare. Să vină... și poate... Exact ca ultima oară... săptămâna trecută...

Chirurgii trebuie să sexologheze repede, doar o știi! Aidoma câinilor...

Aiurea, i-am răspuns, bătând cu pumnul în propriul genunchi. Ești un sado-masochist, à la marchizul de Sade! Perversitate de neuron în înveliș profesional de însoțitor de medic de gardă, cu porniri sexuale către Cerc! Și patologie herbică!

Și mai caustic, am continuat:

Ce știi tu despre mine? Ce știi tu despre viața mea? Ce știi tu despre povestea mea? Știi măcar că poveștile oamenilor sunt întotdeauna adevărate și doar hârtia pe care sunt scrise e uneori falsă?

Cine sunt eu?

Eu sunt privitorul de după geam. Cel real. Cu un singur contur. Punct rotindu-se deodată cu cercul!

Eu sunt circumstanța cuvintelor – cuvinte vrând să camufleze trăirile lăuntrice, autentice, ale lui VLAD DUNEA! Trecându-le în moara de vânt al unui „altcuiva” poate, străin și rățacitor. Un fel de Don Quijote de la Mancha. Tocmai pentru a-l feri de oprobriul ochiului de deasupra.

Când oglinda realității e năclăită, nu-ți poți vedea chipul real!

Sunt, dacă vrei, un fel de Dorian Gray cu tabloul când integru și real, când rupt și mâzgălit într-o intenție de contrapunct.

Oricum, se pare că în cursul istoriei, exceptând războaiele, Iubirea – inclusiv cea de sine – a ucis mai mulți oameni decât ura vizibilă, manifestă! Dar asta e o altă ciudățenie existențială...

Am cunoscut doi chirurghi extraordinari: unul a trăit toată viața într-un spital de provincie, din România, părăsindu-l doar pentru câteva ore pe an; celălalt, un excentric, tot din această țară, a cerut să fie înmormântat, când va să fie, îmbrăcat în halatul lui alb, cu bisturiul în mână; halatul să aibă pe el câteva pete de sânge, bisturiul la fel. Originalitate, nebunie? Imaginea lui Oscar Wilde în medicină, în trupul celor doi?

Pentru mulți, poate, sunt nimicuri inedite... flecuștețe de bălci! Pentru mine, însă, reprezintă esența miezului existențial... Sămânța încolțind brazda!

Eu? Am dormit noapte de noapte, timp de 6 ani, *suma summarum*, în spitalele în care, vremelnic, am lucrat. Când spun „am dormit” înseamnă că am locuit complet în acele areale: spațiu domiciliar unic, fără să am în perioadele respective o altă locuință, una exterioară, particulară, a mea! Șase ani din viața spitalul mi-a fost casă. Acasă. Îmi amintesc foarte bine de starea mea din primii ani de chirurgie, când, câteva nopți, am fost nevoit să dorm, și să visez, pe masa chirurgicală dintr-o sală de operații a unui spital din Timișoara! Da, câteva nopți, poate o săptămână întregă, masa de operații mi-a fost patul, sala de operație mi-a fost dormitorul. Apropo, premoniție ori...? Pentru perioada liceului, locuind în gazdă la o bătrână nemțoaică din Bozovici, tata mi-a achiziționat, de la spitalul din localitate,

un pat de fier vopsit în verde. Parcă pentru a mă obișnui cu starea de lucruri de mai târziu. Salteaua era bio, confecționată din pânză albă de cânepă, umplută cu foi uscate de porumb... *strohsack* care, înainte de a adormi, se umfla și se dezumfla, făcând un zgomot foarte asemănător cu cel al unui aparat de narcoză...

Dacă am făcut vreodată dragoste pe masa de operație?

Într-adevăr, ești nebun! Incorectibil, agresiv nebun!... Mai ales, enervant, de nesuportat!

Sună telefonul. E ambulanța. Cu elicopterul au fost aduse mama și fica ei de 9 ani, victime ale unui groaznic accident de circulație pe autostradă. N-are importanță care autostradă, nici numărul ei, nici kilometrul unde a avut loc dezastrul! Ora și minutul, da...! Timpul, pentru chirurghi, are întotdeauna importanță. Alerg. Le examinez cascadic în câteva secunde. Decid: „Mama în CT! Fetița imediat în sala de operații. Hemoragie internă masivă...! Probabil ruptură de splină, de ficat... Repede! Laparotomie exploratorie!” – exprim fulminant, pronunțând cuvintele cheie în ritm sacadat: „hemoragie”, „imediat”, „sală”, „laparotomie”. Alerg din nou. Pe coridor. Alături de copilul întins pe targă, cu tubul în gât, cu perfuzia în vene, cu tegumentele de culoarea varului de pe pereți. Aud: „Hilde, repede la „Bancă...”, patru conserve B III și două de plasmă!” Vocea colegului anesteziat Hermann îmi ritmează pașii, alergând și el alături de grup cu balonul de cauciuc în mână, umflându-l, dezumflându-l. În fața noastră aleargă Hilde, sora de la anestezie.

„Și dacă nu au B III?... E o grupă rară – gândesc cu străfulgerare de cer. Nu-i nimic, e grupa mea, transfuzie directă, instantanee, din venele mele. Concomitent cu operația? Ce, nu se poate, doar nu e transplant de proprie mână!?”

Am început să mă spăl. Precipitat. Alături de sora Corina, cea din sală. Ceilalți doi colegi ai mei, mai tineri, trebuie să sosească din clipă în clipă. Să mă ajute, să țină depărtătoarele (retractoarele), să mențină „ușa” abdomenului deschisă, creându-mi acces și confort pe poteca spre splină..., ori spre ficat, cine știe!? Mă spăl și, la fiecare câteva secunde, îmi arunc privirile în sală. Piciorul drept al fetei e învelit într-o „șină metalică”, fractură de tibie și peroneu. „Voi vedea mai târziu, deocamdată n-am timp de oase! Ficatul și splina, ori... da, o să văd după operație! Dumnezeu a făcut la început

scheletul tare, din calciu, din piatră. Apoi l-a împodobit cu carne moale și l-a adăpat cu un lichid numit sânge. De culoare roșie. Ordinea de intervenție în urgențele chirurgicale e inversă decât cea primară, de creație divină: sânge, carne, oase – ordine chirurgicală, obligatorie! Să nu fi avut Dumnezeu, la început, cunoștințe medicale? Unde am citit oare ordinea acestor priorități? Cred că nicăieri. Probabil e plâsmuirea de moment, de acum, a serotoninei mele cerebrale!”

Gata! Am intrat în sală. Sunt îmbrăcat în verde. Sora Corina mă privește direct în ochi. Așteaptă cuvântul de oțel. Neprimindu-l, întinde mâna. Un plescăit ușor se aude ieșind din palma mea dreaptă... Apoi din cea stângă... Un fel de fâșăit aidoma unui pește sărind pe luciul unui lac de munte. Într-un amurg târziu de vară intrat în crepuscular. Între lumină și noapte.

Mănușile de pe mâinile mele strălucesc. Ușor și aproape imperceptibil. Ca două pietre opal acoperind rubinul din carne. Din carnea copilului de pe masă.

Capul meu rămâne pentru o secundă fix. Privirea, la fel. Mâna dreaptă parcurge mica distanță dintre Corina și pielea albă a fetei, cu o grijă fluidă. Ca o undă plină de cuantice tresăriri. Apoi, cu întârziere de o clipă, buzele mele pronunță: „Foarfecă!” Tresar. Cele opt litere ale cuvântului îmi spintecă toracele. Direct, în dreptul inimii. Mâna mea dreaptă ține în ea micuța splină ruptă în două. Ca pe o durere mineralizată deasupra plăgii deschise. Mâna mea, cioc al unei păsări de pradă. Splina plânge. Fetița doarme. Ochii mei focalizează lumina.

Cuvintele sunt furnici. Într-o sală de operație. Într-o permanentă mișcare, du-te-vino, între gură și mușuroiul de griji. Când plouă cu sânge și neliniști, cuvintele sunt triste. Oriunde s-ar afla ele. Aidoma celor de aici, de acum... Nu știi de ce gândul mă poartă la copiii flămânzi din cartierele sărăcăcioase ale Bucureștiului. Și din alte părți ale lumii.

Dar organele interne rupte? Au și ele gură și gânduri? Foame și dezamăgiri? Vor să vorbească cu mâna chirurgului care le scoate din trupul amfitrion, din casa lor? O roagă să fie îngăduitoare?

Și amintirile? Amintirile suferă și ele traumatisme și operații de ablație?

Cred că v-ați prins! Cartea aceasta este o carte... La drept vorbind, nu știu ce carte este! Probabil, un mușuroi de gânduri amestecate într-o mișcare de du-te-vino – emoții între creier, mână și trupul de pe masă. Este, probabil,

o carte de stare de agregare a sufletului meu. A sufletelor întâlnite. Ori, una de simțuri răvășite. Categorical, o carte despre sânge. Despre noi și voi. Adică despre ei – pacienții mei. Și despre medici – colegi de breaslă. Chiar și despre stări și întâmplări inedite, ciudate, uneori bizare, mai puțin firești. Tocmai acele stări „altfel”, sper să dea, la periferii de zâmbet și durere, substanță colorată cuvintelor majoritare din paginile ce urmează; cititorului, interes, îndrăzneală și răbdare în a citi povestea până la capăt, până a ajunge cu ochiul înțelegerii în vârful mușuroiului de furnici. Pardon, în vârful mușuroiului de gânduri!

(Cât de harnice pot să fie furnicile în realitate, când ele nu lucrează decât o cincime din viața lor?!)

În Mexic mi s-a oferit gastronomic ouă de furnici, escamoles, din genul *Liometopum*. În sudul Indochinei, alcool cu feți de șoareci macerați și... cu cobre. La urma-urmei, taina pământului nostru se împarte între ciudățeni și vis. Cuvintele mele, între „cruce și bisturiu”, inclusiv, între excursie și congres.

Cartea este, cu siguranță, o carte despre hemoragie și hemostază – balans între viață și neviață! O carte despre scheletul tare și carnea moale.

Apropo, în Mezoamerica am fost invitat să mănânc greieri prăjiți. Bineînțeles că am refuzat. Cum poți să mesteci între dinți cântecul romantic al vieții? Dar o povestea de dragoste fără identitate de stil?

Fiecare om e o altă carte. Fiecare om e o altă poveste. Un lucru aparte. O altă furnică. Un alt greier.

Autorii sunt stiluri literare, mai accesibile ori mai sterpe! De la sonet la Harry Potter. De la comedie la dramă. De la capodoperă la banal. De la gripă la cancer.

Urc dorul amintirilor coborând dealul din mine! Metafora sângelui e plan drept ori înclinat?

Și... omul? Omul e de trei feluri: martor, înger și demon!

Alaltăieri s-a întâmplat un lucru sinistru. Patologic, incredibil de urât! Un pflieger de la Reanimare a încercat în cursul nopții, *in dienst*, să facă sex oral cu un pacient intubat traheal, în semicomă. Vă puteți imagina o atare scenă de promiscuitate umană, de macabru psihiatric? Există, oare, cuvinte pentru descrierea unei asemenea stări de horror asfixiant? Repulsia realității nu devine ea însăși coșmar în intenția de a o descrie? Dar manifestările de agresiune sexuală ale necrofililor? Dar ale parafililor

de toate felurile? Mai e ceva de spus? Mai e ceva de adăugat? Mi se face greață, îmi vine să vomit!

Când demonii reali apar printre oameni, ce poate fi mai ocluzionar și fecaloid, în dezamăgire și dispreț, mai hotărât și fiesc în a renunța la scris și a te implica exclusiv în efortul expulzării din gânduri a identității satanice?

Lumea e plină de nebuni și de răni. Sânge există chiar și pe rama tablourilor! Dezamăgirea și suferința, malformative, au tot atâtea autoportrete câte are sărmana Frida Kahlo! Cât, în fapt, au toți pictorii care au schimbat durerea și boala în culori! Sincretism al denunțului groazei...

Aș dori, mă străduiesc, prin cuvintele cărții, prin fapta minții, să transmit energii telepatice, binefăcătoare tuturor pacienților Lumii! Să pot să-i ascult, să-i ajut. Să trec din țară în țară, din spital în spital, de la bolnav la bolnav, și, să găsesc cartea mea pe noptiera sufletului lor; mângâind cu mâna – literă de speranță – privirile din orbitele secate ale celor ce cer ajutor... Fiindcă nimeni, mai mult decât mine, nu a văzut, nu a palpat suferința! Fiindcă nimeni, mai mult decât mine, nu a plâns, nu a rugat pe Dumnezeu întru însănătoșirea lor, a celor cu durere! Să-i mângâi! Cuvintele mele să-i mângâie... Fiindcă nimeni, mai mult decât mine, nu a fost fluture, de zi și de noapte, în dorința lui de a fi... vultur purtând alinarea... ciugulind boala... preaslăvind sănătatea! Libelulă curată – poetic gând în dorința de bine! Întru vindecare!

Îmi amintesc de două paciente de la începutul chirurgiei mele. Foarte grav bolnave. Amândouă purtătoare de cancer. Fiecare, aproape cu aceleași cuvinte, mi-a spus cu o zi înainte de operație: „Eu nu vă cer să mă vindecați, eu vă rog să fiți împreună cu mine la operația care mi se va face mâine de către Dumnezeu cu mâna dumnevoastră! Aveți suflet de chirurg, simt! M-am uitat la degetele mâinilor dumnevoastră și am văzut îngeri...! Vindecarea va veni singură! Prin voința Lui, a Celui de Sus! Prin îngerii văzuți de mine, aieva...”

Până în acel moment, al întâlnirii mele cu cele două paciente, n-am știut că există „suflete de chirurg” și nici „degete-înger”. Speciale, separate de noțiunile de bază. Cele anatomice. Și de cele din dicționare. Din realitatea cotidiană. N-am știut nici că se poate vindeca un pacient prin simpla prezență, lângă el, a unui asemenea suflet, a unor asemenea degete!

Mâini! Chirurgii au toate organele corpului lor localizate în mâini. Toate viscerele. Toată fiziologia corpului lor e în degete. Acolo le este inima, creierul, ficatul, rinichii, plămâni. Anotimpurile. Spiritul și credința. Până și gura și cuvintele își au sediul, la chirurg, în mâini, în falange. În buricul

degetelor. Direct în vârf, cele cinci simțuri: văzul, auzul, mirosul, gustul, tactilul, toate pe falanga a treia! Explorând cerul și pământul! Și corpul încuviințat, cel de pe masă!

Icoane sunt peste tot... Pacienții și chirurgii sub ele.

A fost odată ca niciodată. A fost un strop de sânge aruncat de vânt într-o brazdă de carne. După scurtă vreme sămânța a încolțit. Din ea a crescut Speranța!

Și dacă această poveste fost-a aieva ori ba, cândva, realitatea de azi ne cere să ne reîntorcem la data de..., *anno domini*, într-o casă necunoscută, pe o stradă necunoscută, într-un oraș, deocamdată, fără de nume; într-o baie, sub un duș, un om ud, după o zi plină de operații, plină de sânge, de amintiri și de gânduri.

Abracadabra!

Apa are o culoare nedefinită. Numai a ei. Inconfundabilă. Premoniție spre curat, spre puritate. Cei patru apostoli au fost trei: Luca și Matei! Cele patru elemente din chirurgie sunt tot trei: sângele și omul. Între ele, mișcarea. Respirația. Botezul. Inima. Apa spălând cu moleculele ei murdăriile lumii. Sângele e întotdeauna curat.

Eu. Carne de umplut baia. Trupul e materie, viața e energie – așa am învățat. Aș da orice să am în living un șemineu. Focul să ardă când ies la mal. Când mă reîntorc spre lume. Om și definiție. Element de cumpănă între umbră și mine. Între mine și mine.

Furtuna e încă în trup. În trupul meu. În minte, în gânduri. Aș vrea să fiu un Robinson Crusoe. Cu sau fără Vineri. Undeva pe o insulă. Departe de mine. Singur.

Jetul de apă mă arde. Rotesc robinetul spre stânga. A, nu, spre dreapta. Astăzi e sâmbătă. Carnea mea e toată sub duș, energiile mele sunt toate în drum spre spital. Mă uit la ele cum, chiar în această clipă, trec strada și își numără pașii.

Nu știi de ce îmi amintesc de Vasile – un pădurar tânăr din munții sud-vestului României. Din Banat. L-au adus la mine la spital – spital de provincie, mic și vechi – un fel de grămadă de carne, abia respirând. Atât. Atât părea să fi mai rămas din el, din bietul om. Să mai fie. Un coș de nuiele plin cu carne. Cu urme de pământ și frunze uscate. Printre mușchi și cheaguri de sânge.